

စိုးမိုးစာပေ

ဇော် : ချင် : ဝတ္ထု သစ်

နတ်သမီး

အမုန်းမဲ့ရာဇသံ

စတုတ္ထ : ဒုတိယ : ၆၈၂၀၁၁

အခန်း(၁)

“ဟေး ဟေး လွတ်ပြီကျွတ်ပြီကွ”

“ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်အောင်ပြီဟေ့ ငါကွ”

“ဆယ်တန်းအောင်ပြီ၊ အဖေနဲ့ အမေကို မိန်းမတောင်းခိုင်းမယ်”

“ဒီတစ်နှစ်တော့ သွားပါပြီဟာ၊ ငါအရမ်းကြိုးစားထားတာ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဟယ်၊ ဆယ်တန်းနတ်က ကြီးတာကိုး၊ ငါတောင်မှ ဘိုးတော်ဆီသွားပြီး ယတြာချေထားတာ ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူး”

“စာမကျက်ဘဲ ယတြာချေနေလို့ ရမလားဟဲ့၊ ငါ့ကိုဆိုရင် ငါ့အိမ်က ဆယ်တန်း အောင်စေချင်လွန်းလို့ ဘော်ဒါလည်း ထားပေးတယ်၊ အနီးကပ်ဂိုက်(ဒ်)လည်း ခေါ်သင်တာပဲ”

“အေးဟဲ့၊ ငါလည်း ဖြေတုန်းက အောင်မှတ်ကျော်အောင် ဖြေနိုင်တယ်ထင်တာပဲ၊ ခုမှ အောင်စာရင်းထဲမှာ ပါမလာတာ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ငါ့ရည်းစားကအောင်ပြီး ငါကမအောင်ဘူး၊ သူတက္ကသိုလ်တက်ရင် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အီး ဟီးဟီး”

အောင်တဲ့ သူတွေက ပျော်ရွှင်ကခုန်မြူးထူးလို့ ၊ ကျရှုံးတဲ့ လူတွေက ငိုကြွေးပြစ်တင်ကာ ကံတရားကို အပြစ်ပုံချလို့ ။

ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲကြီးက လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းကို အောင်မှတ် ရှုံးမှတ်တွေနဲ့ ခွဲခြားပေးနေခဲ့သည် ။

ထိုအထဲမှာ စာမေးပွဲအောင်ပြီး မလန်းဆန်းနိုင်တာက ခေတ်သစ်ဖြစ်နေသည်။ ။

“ဟဲ့အသစ် နင့်မျက်နှာကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ စာမေးပွဲအောင်တာတောင် ပျော်ရွှင်တဲ့ ပုံ မပေါက်ပါလား၊ ဘာလဲ ဘီအခန်းက ခင်စောမူ စာမေးပွဲကျလို့ လား”

“အာ မဟုတ်ပါဘူး တာတာရာ၊ ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါပေါ့”

“အံ့မယ် ငါ့ကိုများ မျက်နှာထိမျက်နှာထားနဲ့ လာပြောနေတယ်၊ ခင်စောမူကြောင့် မဟုတ်ရင် ငါက နင့်ထက်ဂုဏ်ထူးတစ်ခု ပိုပါလို့ မုန့်လိုက်ကျွေးရမှာ ကြောက်နေတာလား၊ မှန်မှန်ပြောနော်၊ မပြောလို့ ကတော့ နာပြီသာမှတ်”

“ကဲ ဘယ်ဆိုင်သွားမှာ လဲ၊ ငါ့မှာ တစ်ထောင်ပါတယ်၊ အဲဒီဆိုင်ရောက်မှ ငါပြောပြတော့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ လာ သွားရအောင်”

ပန်းမြတ်သော်တာလက်ကလေးကို ခေတ်သစ် ဖတ်ခနဲ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ။

စာမေးပွဲအောင်တာတောင် မျက်နှာမရွှင်မလန်းနှင့် မပျော်နိုင်ဖြစ်နေသော ခေတ်သစ် ဘာတွေဖြစ်နေလဲ။

ပန်းမြတ်သော်တာ စိတ်ဝင်တစား သိချင်နေမိသည်။ ။

ခေတ်သစ်နှင့် ပန်းမြတ်သော်တာဆိုတာ ကိုးတန်းအောင်စာရင်းထွက်သည့်နေ့က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ။

သူငယ်တန်းကလေးဘဝကတည်းက ခင်မင်စွာပေါင်းသင်းဖြစ်ခဲ့ကြပြီး မပြည့်မစုံဘဝနှင့် ခေတ်သစ်ကို သ

နားကရုဏာဖြစ်မိရာမှ သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ရတာပါ။

တခြားယောက်ျားလေးတွေလို နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးတွေနှင့် ရုပ်ကြမ်းကြီးမဟုတ်တဲ့ ခေတ်သစ်က၊ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအဆစ် ပြေပြစ်တောင့်တင်းကာ ယောက်ျားပီသပါသည်။ တိုက်ပဲသောဆံပင်၊ စိမ်းမြမြ အသားအရေကြောင့် ကျောင်းမှာ ဆိုလျှင် မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော ခေတ်သစ်ကို သဝန်တိုလွန်းစွာနှင့် အချစ်ပိုခဲ့ရသည်။

“နင့်နားမှာ ခင်စောမူတို့ အဖွဲ့ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေတာ ဘာသဘောလဲ အသစ်”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ သူတို့ နားမလည်တဲ့ စာတွေ လာမေးကြတာပါ”

“စာပြခိုင်းစရာလား၊ သူတို့ က သူဌေးသမီးတွေပဲ၊ ဂိုက်(ဒ်)ခေါ်ပြီး စာသင်တယ်၊ ကျူရှင်လည်း ယူတယ်၊ အပိုအလုပ်တွေ၊ နင့်အနားကပ်ချင်လို့ ဆိုတာ ငါသိသားပဲ”

“သူတို့ ကပ်လည်း ငါမှ စိတ်မဝင်စားတာ တာတာရယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ နင်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ၊ အရာအားလုံးပြည့်စုံတယ်သိလား၊ နင့်တစ်ယောက်တည်းပဲ ငါချစ်တာ”

အဲဒီလိုမျိုး မျက်နှာချိုသွေးပြီးချော့လည်း ပန်းမြတ်သော်တာက တော်တော်နှင့် စိတ်ကောက် ပြေတတ်တာမဟုတ်။

နှုတ်ခမ်းစူစူ မျက်နှာညိုညိုနှင့် ပါးစပ်က ပွစိပွစိ ကျိန်ဆဲနေတတ်သည်။

“နင့်ကျတော့ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ရန်ကင်းကပြောင်းလာတဲ့ ဇော်ဇော်ဆိုတဲ့ ကောင် စာအုပ်လက်ဆောင်ပေးတာကို လက်ခံလိုက်တယ် မ

ဟုတ်လား။ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ရည်းစားစာ ညှပ်မပေးဘူးဆိုတာလည်း နင် ငါ့ကိုညာထားတာမဟုတ်လား၊ ဟွန်း မသိရင်ခက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒီအသံမျိုး ကြားကြည့်ပါလား၊ လည်ပင်းညစ်သတ်ပစ်မယ်”

“အဟင်းဟင်း နင်ကလည်း ဟယ်၊ နင်မကြိုက်မှန်းသိလို့ အဲဒီစာအုပ် ပြန်ပေးလိုက်ပါပြီ၊ နောက်တစ်ခါလည်း ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်ပါနဲ့ လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ မျက်နှာကြီးသုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့ ၊ တကတဲ ဖြစ်နေလိုက်တာ”

အဲဒီလိုလေး ကျပ်ပေးလိုက်မှ ချစ်လို့ သဝန်တိုတာပဲဆိုပြီး စိတ်ကောက်ပြေကာ ခေတ်သစ်လက်မောင်းကြီးကို ခိုတွဲ၍ နဖူးချင်းတိုက်ကာ စိတ်ကောက်ပြေသွားတတ်တာ ဖြစ်သည် ။

တကယ်လည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ဘယ်သူနဲ့ မှ ခေါ်ပြောဆက်ဆံတာ မခံစားနိုင်အောင် အချစ်ပိုခဲ့ကြသည် ။ မျက်နှာအညှိုး မခံရက်အောင်လည်း အချစ်ပိုခဲ့ကြ၏။

ခုလည်း မျက်နှာမသာမယာနှင့် ခေတ်သစ်ကို သူမ ကျီမကြရက်တော့ဘဲ ရွက်လှအအေးဆိုင်လေးထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည် ။

“စိတ်ကြည်သွားအောင် ဒိန်ချဉ်သောက်နော် အသစ်”

ဂရုတစိုက်နှင့် သူကိုယ်တိုင် စားပွဲထိုးလေးကို ဒိန်ချဉ်မှာ ပေးသည် ။ သူမကတော့ ကုတ်တစ်ဘူး မှာ သောက်ကာ ခေတ်သစ်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေသည် ။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲပြောလေ၊ နင်လိုချင်တဲ့ အောင်မှတ်ရတာပဲ၊ အောင်စာရင်းထွက်တဲ့ နေ့မှာ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ”

“အဲဒါကြောင့်မို့ ငါပိုစိတ်ညစ်နေတာပေါ့၊ ငါက နင်နဲ့ တူတူတကွသိုလ်တက်ချင်တာဟာ၊ ဒါပေမဲ့ အဖေက အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ အဝေးသင်တက်ပါလို့ ပြောတယ်၊ ညီမလေးက ရှစ်တန်းဖြစ်နေပြီ၊ မိန်းကလေးဆိုတော့ ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်တဲ့ လေ၊ ငါလည်း အဖေပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်သင့်မှန်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါမပါဘဲ နင်တစ်ယောက်တည်း တကွသိုလ်တက်ခိုင်းရမှာ စိတ်မချဘူး”

“ဪ အဲဒါများ ငါ့ကိုဘာစိတ်မချစရာရှိလဲ၊ ငါက နင့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်တာ၊ နောက်တစ်ယောက်ဆိုတာ နောက်ဘဝမှာ တောင် ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲ နင်ကသာအပြင်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း နောက်ကောင်မလေးတွေနဲ့ အီစီကလီဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါကတော့ ခွင့်လွှတ်မပေးဘူး၊ နားလည်မပေးဘူးနော်၊ တခြားမိန်းကလေးနဲ့ ငါ့မျက်စိအောက်မှာ တွဲမြင်လို့ ကတော့ နှစ်ယောက်လုံး ကုပ်ချိုးသတ်ပစ်မှာ ”

အံ့ကြိတ်ကာ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပြောနေတော့ သီချင်းသံ ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်းနှင့် အအေးဆိုင်လေးထဲမှာ ခေတ်သစ် အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည် ။

“ဟားဟား မမြင်ရသေးတာကိုတောင် ကြိုပြီးသဝန်တိုနေပါလား၊ အံ့ဩစရာပဲနော်”

“အံ့မယ် ... နင်လည်း အတူတူပဲ”

နဖူးချင်းတိုက်ကာ အကြည့်ချင်းဆုံ၍ ရယ်လိုက်မိကြသည် ။ အချစ်အကြောင်းတွေပြောပြီး ဒီလိုမျိုးလေးလုပ်ရတာကို အချစ်ရဲ့ ပြယုဂ်ဟု သူတို့ နှစ်ယောက် မှတ်ယူထားကြသည် ။

“ဟောတော့ ငါမေ့နေတယ် အသစ်ရဲ့ ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေက အောင်စာ

ရင်းကြည့်ပြီး မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့လို့ မှာ လိုက်တာ၊ နင်နဲ့ တွေ့မှာ စိုးလို့ နေမှာ ပေါ့”

“ဟုတ်မှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတက္ကသိုလ်မတက်နိုင်တာသိရင် နင်နဲ့ အတူ တူမဟုတ်လို့ နင့်မိဘတွေ ပျော်သွားကြလိမ့်မယ်၊ ငါ့လို ပစ္စည်းမဲ့လူတန်း စားကောင်နဲ့ ဘယ်တွဲစေချင်ပါ့မလဲ”

“ဟွန်း ငါတို့ ကရော ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့ လဲ၊ ဖေဖေအလုပ် က အရှုံးပေါ်လို့ ကားတွေရောင်း၊ ဘာတွေရောင်းနဲ့ ယဲ့ယဲ့ပဲ ကျန်တော့ တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နင့်မိဘတွေက တိုက်နဲ့ ကားနဲ့ နေနိုင် တာ လူချမ်းသာတွေပေါ့”

“အေးပါ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ နှစ်ယောက်အချစ်ကို ဘယ်လိုဂုဏ်ခန တွေ၊ အလွှာတွေနဲ့ မှ ခွဲလို့ မရစေရဘူး၊ ငါ့ဘက်က ငါ့ကိုယ်ငါအာမခံတ ယ်၊ နင်ကရော”

“ငါလည်း အဲဒီလိုပဲပေါ့ကွ၊ ပစ္စည်းမဲ့ပေမယ့် မာနမမဲ့ဘူး၊ ငါ့ချစ်သူ ကို ရအောင်ယူနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိလာအောင် ကြိုးစားမယ်”

လက်မထောင်ကာ ခေတ်သစ်ပြောတော့ ထိုလက်တစ်ဖက်ကို ပန်းမြ တ်သော်တာက ဖမ်းဆွဲ၍ ရှိုက်ခနဲ နမ်း၏။

“ဟယ် ငါ့ရည်းစားလေးက တော်လိုက်တာ၊ နင်အဲလိုပြောလိုက်တာ ငါဆယ်တန်းအောင်လို့ ဂုဏ်ပြုလိုက်သလိုပဲ သိလား၊ နင် ငါ့ကိုတကယ် ရအောင် ယူရမှာ နော်၊ ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ မချစ်ရဘူး”

“အေးပါ စိတ်ချ၊ ငါဆိုတဲ့ ခေတ်သစ်က ပန်းမြတ်သော်တာရဲ့ ချစ်သူ လည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ယောက်ျားလည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ အဲ ဒါပေမဲ့

အခုတော့ နင်အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ ၊ နင့်မိဘတွေ ပွမ်နေဦးမယ်၊ သွားရအောင်၊ စားပွဲထိုးရေ ပိုက်ဆံရှင်းမယ်”

“နေ နေ ငါရှင်းလိုက်မယ် အသစ်၊ ငါကနင့်ကိုပြန်ပြီး ဂုဏ်ပြုတာ ဟင်း ဟင်း”

ခေတ်သစ်အားမငယ်အောင် ပန်းမြတ်သော်တာက ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းလိုက်၏။ နားလည်နေသော ခေတ်သစ်ကလည်း သူမခေါင်းလေးကို ဖွဖွပုတ်၍ ရယ်သွမ်းသွေးကာ နေလိုက်သည်။ ။

အဆင့်အတန်းချင်းမတူပေမယ့် အချစ်ချင်းတူနေတဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ပန်းမြတ်သော်တာ မိဘတွေက အပေါင်းအသင်းကဏ္ဍအရ ခင်မင်တာကိုပင် မကြိုက်ချင်။ တားဆီးမရလို့ လွှတ်ပေးထားတယ်ဆိုပေမယ့် ချစ်သူရည်းစားအဆင့်ထိ ရောက်နေတာကို မသိကြ။ မသိအောင်လည်း ပန်းမြတ်သော်တာရော ခေတ်သစ်ရော အဖုံးအဖိကောင်းကြသည်။ ။ ဣန္ဒြေရကြသည်။ ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘယ်သူမှ သတိမထားမိအောင် နာမည်များကိုသာ တရင်းတနှီးခေါ်လျက် ကိုတွေမောင်တွေဆိုတဲ့ ချစ်သူနာမ်စားများကို မသုံးနှုန်းကြ။

ဒါကြောင့်လည်း ခုချိန်ထိ တတွဲတွဲနေခွင့်ရနေကြတာ ဖြစ်သည်။ ။

ပန်းမြတ်သော်တာက တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဆိုတော့လည်း အမှားမခံနိုင်ကြတာ ဆန်းမှ မဆန်းပဲလေ။

ကားမှတ်တိုင်ကိုရောက်မှ ကားမစီးတော့ဘဲ နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းမြဲမြဲဆုပ်၍ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ငေးမောကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ။

မြမြသောလက်တွေမပြုတ်ဖို့ ကိုယ်စီဆန္ဒတွေဖြင့်။

အခန်း(၂)

“လူလေးကို တက္ကသိုလ်မတက်ခိုင်းချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အဖေမှာ အသက်ကြီးတော့ အင်အားတော်တော်လျော့နေပြီ၊ ကျန်းမာရေးက အရင်လို ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေတာ မဟုတ်တော့လည်း အလုပ်ရှင်က အဖေ့ကို ကားဆက်မမောင်းစေချင်တော့ဘူး”

“သားနားလည်ပါတယ် အဖေ၊ သားကလည်း အဖေ့ကို အလုပ်မလုပ်စေချင်တော့ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဖေကားမောင်းတဲ့ အိမ်မှာ သားကို အလုပ်ပြောပေးပါလားအဖေ၊ သားလည်း နည်းနည်းပါးပါး ကားမောင်းတတ်တာပဲ၊ အဖေလုပ်ပေးထားတဲ့ ကားမောင်းလိုင်စင်လည်း ရှိတယ်၊ တခြားမှာ အလုပ်ရှာနေရင် အချိန်ကြာပြီး အဆင်မပြေမှာ စိုးလို့ ပါ”

သားဘက်က တောင်းဆိုတော့ ဦးတင်စိုး ဝမ်းသာအားရဖြစ်ရသည်။ ။ သားပရုံးကို ဆုပ်ဖက်ကာ သက်ပြင်းတွေလည်း ချလိုက်မိ၏။

“အင်း သားဘက်က အဲလိုဆန္ဒရှိရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ အဖေ့အလုပ်ရှင် သူဌေးကလည်း ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် ထပ်ရှာခိုင်းနေတာ၊ အဖေ့ကို အိုကြီးအိုမနဲ့ စိတ်တိုင်း မကျတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ကွယ်၊ အရင်လိုလည်း အဖေက သွက်သွက်လက်လက် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အဲဒီသူဌေးကရော ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိပြီလဲ အဖေ”

“အဖေနဲ့ အသက်အရွယ်တူလောက်ရှိမယ်ထင်တယ်၊ အရမ်းစိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတာပါ။ အခုတော့ သူ့သား နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာပြီး ကုမ္ပဏီမှာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေလို့ ကုမ္ပဏီကနေ အနားယူတော့မယ် ထင်ပါတယ်။ ကုမ္ပဏီကို ကားမောင်းမပို့ရတာ တော်တော်ကြာပြီလေ၊ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားတာလောက်ပဲ မောင်းပေးရတော့တာ၊ သူ့သားရောက်လာမှ စီးပွားရေးလည်း သိသိသာသာ တိုးတက်လာတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်လားအဖေ၊ ဒီလူက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးပေါ့၊ သားအားကျလိုက်တာ”

ခေတ်သစ် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။ သူလည်း လူငယ်မို့ စီးပွားရေး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လုပ်ပြီး ချမ်းသာချင်သည် ။ အဖေက ရေနွေးတစ်ခွက် ငဲ့သောက်ပြီးမှ ...

“အင်း ... ဦးထက်ကောင်းရဲ့ သားက ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိပြီး ဦးနှောက်လည်းကောင်းတယ်၊ မာနလည်း ကြီးတယ်ဆိုပဲ၊ နိုင်ငံခြားကနေ မအေသင်ပေးလိုက်တဲ့ ပညာတွေနဲ့ လုပ်ငန်းမှာ သူမတူအောင် ကျွမ်းကျင်တယ်၊ စည်းစနစ်ကောင်းတယ်တဲ့ ၊ အဖေနဲ့ တော့ မဆုံဖူးသေးပါဘူး သားရယ်”

“သားလည်း အဲလိုလူမျိုးနဲ့ ဆိုရင်တော့ အလုပ်တွဲလုပ်ကြည့်ချင်ပါတယ်အဖေ၊ ပညာရတာပေါ့”

“ဒရိုင်ဘာဆိုရင် ဒရိုင်ဘာအဆင့်ပဲထားမှာ ၊ သားကို ဘာပညာသင်ပေးမှာ မို့လဲကွယ်၊ အဲဒီသူငယ်က သူ့အဖေနဲ့ တောင် မတူဘူး၊ အရမ်းလူတန်းစားခွဲခြားပြီး မောက်မာလွန်းတယ်တဲ့ ၊ အလုပ်သမားတွေပါးစပ်က ထွက်လာတာ”

“ဒါကတော့ သူ့စိတ်က သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မူတည်တာပေါ့ အဖေ၊

ရောက်လာတဲ့ နေရာက မြင့်မားတော့ ဘယ်လိုလုပ် ရှိကျိုးစွာနေတတ်မှာ လဲ”

သားရဲ့ နားလည်မှုကြောင့် ဦးတင်စိုး ပြီးလိုက်မိ၏။ ဒါပေမဲ့ လူချမ်း သာ အသိုက်အဝန်းဆိုတာကို နဖူးတွေ ခူးတွေ မဆက်ဆံဖူးသော သား ကို ဦးတင်စိုး စိတ်မချပါ။

“သားက အဲလိုနားလည်မှုရှိတယ် ဆိုပေမယ့် တကယ်ဆက်ဆံရတဲ့ အခါ အခက်အခဲဆိုတာ ရှိနိုင်တယ် သားရဲ့ ၊ အဖေကလူကြီးဖြစ်နေသ လို၊ သူ့အဖေကျေးဇူးတွေလည်း ရှိနေတော့ ခေါင်းငုံ့ သည်းခံနိုင်ပါတယ် ”

“အဲလောက်ကြီးလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချစရာ မလိုပါဘူးအဖေ၊ အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမား ဆိုတာ ကိုင်းကျွန်းမှီ ကျွန်းကိုင်းမှီပါ၊ ဆန် ပေးမှ ဆီရတာ၊ သူတို့ အလုပ်ကို သားတို့ လုပ်မပေးဘဲ သဒ္ဓါတရားပြည့် ဝစွာနဲ့ သူတို့ တင်ကျွေးမထားပါဘူး၊ သားကတော့ သည်းခံနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာဆိုရင် သည်းခံမယ်၊ သည်းမခံနိုင်အောင် မောက်မာလာရင် တော့ မှန်တယ်ထင် ချမှာ ပဲ”

“အင်း ... သားရဲ့ မဟုတ်မခံစိတ်ကြောင့် အဖေစိတ်မချတာ၊ ဘယ် အရာပဲဖြစ်ဖြစ် မှန်တိုင်း မကောင်းဘူး၊ လောကမှာ ဆင်းရဲတဲ့ သူက ရှုံး နိမ့်စမြဲပဲ၊ ဒါနဲ့ သားကောင်မလေးရော ဘယ်လိုင်းရလဲသား”

သားကို ဦးတင်စိုး စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းကာ မေးလိုက်ရသည် ။ ခုမှ သားမျက်နှာလေးက တင်းမာခြင်းလျော့ကာ -

“သူကတော့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် တက်မယ်လို့ ပြောတယ်အဖေ၊ သားကိုတောင် သူနဲ့ အတူတူ တက္ကသိုလ်မတက်ရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ် နေတာ၊ သားက အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုရအောင် ယူမှာ ပါလို့ ပြော

လိုက်ပါတယ်”

“အေးပါ သားရယ်၊ သူ စိတ်ကျေနပ်အောင်လည်း နှစ်သိမ့်ရမှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘတွေဘက်က မကြည်ဖြူတာကိုတော့ သတိထားရမယ် နော်သား၊ စိတ်ဆင်းရဲရမယ်ဆိုရင် ရှေ့ဆက်မတိုးဖို့ တော့ အဖေ သတိပေးချင်တယ်၊ ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် ဆင်စီးပြီး မြင်းရံစေချင်တဲ့ မိဘတွေမှာ လည်း အပြစ်မရှိဘူးလေ”

“ဒါပေမဲ့ အဖေရယ်၊ သူနဲ့ သားက သိသိကြီးနဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတာပါ၊ သူလည်း နောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်သလို၊ သားလည်း အခက်အခဲတွေ ရင်မဆိုင်ရဲလို့ ဆိုပြီး နောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ အတိုက်အခိုက် အနှောင့်အယှက်တွေ ရှိလာရင်တောင် ဘယ်တော့မှ လက်တွဲမဖြုတ်ဘူးလို့ သားတို့ ကတိပေးထားကြတယ်”

အဖေက ခေါင်းကိုယမ်း၍ သက်ပြင်းချကာ ထထွက်သွားသည်။ ။ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်နေတဲ့ ညီမလေးက သူ့အနား လာထိုင်၍ ယပ်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် -

“လွယ်တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ် ကိုကိုရေ၊ မနက်က ညီမလေးဈေးသွားတော့ မသော်တာအမေနဲ့ ဈေးထဲမှာ ဆုံတယ်၊ ညီမလေးကို ကိုညီမမှန်းသိပြီး ဟိုလူပြောသလိုလို ဒီလူပြောသလိုလိုနဲ့ ရွဲ့စောင်းသွားတယ်၊ သူ့သမီး အချောအလှသူဌေးသမီးကို ချူစားချင်တဲ့ သူတွေက တစ်ပုံကြီးတဲ့ ၊ သူတို့ က ဘယ်လောက်များ ချမ်းသာနေလို့ လဲ မသိဘူး၊ သူတို့ သမီးကိုများ ”

“ကိုကိုတို့ ရပ်ကွက်မှာ တိုက်နဲ့ ကားနဲ့ နေနိုင်တာ လူချမ်းသာပေါ့ ညီမလေးရဲ့ ”

“ဟင် အခု ကားတောင်မရှိတော့ဘဲနဲ့ ၊ တက္ကစီနဲ့ သွားလာနေတာ ညီ

မလေး တွေ့သားပဲ”

“အဲဒါက စီးပွားရေးကျဆင်းနေတဲ့ အချိန်မို့ပါ။ လုပ်ငန်းကြီးလုပ်နေတဲ့ လူက တစ်ခါတလေ ဒီလိုမျိုးတော့ ကြုံရမှာ ပေါ့။ တာတာ့အမေက သာ မောက်မာတာ၊ အဆင့်အတန်းခွဲခြားတာ၊ တာတာ ဘယ်လောက် စိတ်သဘောထား ဖြူစင်ပြည့်ဝတယ်ဆိုတာ ညီမလေး သိသားနဲ့ ”

“အမယ်လေး ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုက မမသော်တာကိုထိရင် လုံးဝမခံဘူး၊ ဖြေရှင်းစရာ ဆင်ခြေတွေက အဆင်သင့်၊ ရများ ရရင် ညီမလေးတို့ အနားတောင် ကပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ”

အရယ်အပြုံးနှင့်ပြောပြီး ညီမလေးထသွားတာမို့ ညီမလေး စိတ်မဆိုးမှန်း သိနေပါသည် ။ ပန်းမြတ်သော်တာက ညီမလေးကိုတွေ့တိုင်း ယောက်မလို့ ခေါ်တာလေးကိုတောင် သဘောကျ ကြည်နူးနေခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ်ကလည်း ပန်းမြတ်သော်တာဆိုတဲ့ နာမည်လေးကို ကြားရုံနှင့် ရင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခါကာ ကြည်နူးနေခဲ့သည် ။

ရဲရဲစိုနေသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးနှင့် စိမ်းညိုသော မျက်ခုံးတန်းတန်း၊ ဝင်းဝါနုဖပ်နေသော အသားအရေနှင့် ကြွေရုပ်ကလေးလို လှနိုင်လွန်းသော ချစ်သူကလည်း သူ့ကိုဆိုလျှင် ကြီးကြီးငယ်ငယ်၊ ရုပ်ဆိုးဆိုး၊ ရုပ်လှလှ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးနှင့် သဝန်တိုတတ်သည် ။

တစ်ခါတလေဆိုလျှင် ကားမှတ်တိုင်မှာ သူမကိုထိုင်စောင့်နေစဉ် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် အဒေါ်ကြီးနှင့် ဟိုဘက်ဒီဘက်တွဲထိုင်မိသလို ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။ အဝေးကနေ တာတာ မျက်စောင်းတခဲခဲ လာနေတာ မြင်ပါလျက်နဲ့ ကိုယ့်ဘက်က ဘာအထူးအဆန်း ပြဿနာမှ မရှိတာမို့ ဒီအတိုင်းပဲ ထိုင်နေမိ၏။

ဒါကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့ တာတာက သူ့လက်ကို ဆွဲဆောင့်ကာ ခပ်ဝေးဝေးကို ခေါ်သွားကာ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို တဖုန်းဖုန်းထုသည်။ ။

“ဟာ ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ တာတာ၊ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ရင်ဘတ်ကို အဲလောက်ထုနေရလား၊ သေပါပြီကွာ”

“သေ သေ အဲဒီမှာ တစ်ခါတည်းလဲသေ၊ အဲဒါမှ ဟိုမိန်းမကြီးနဲ့ အတူတူမထိုင်ရတော့မှာ ”

“ဘာ”

“နင် ဟိုမိန်းမကြီးနား ထိုင်နေရတာကို ကြည်နူးနေတာ မဟုတ်လား၊ ငါလာတာတောင် အရေးမလုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာလေ”

သူ လှည့်ကြည့်ကာ သဘောပေါက်သွားပေမယ့် ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ အူတက်မတတ် ရယ်ချလိုက်သည်။ ။

“သဝန်တိုစရာရှားလို့ တာတာရယ်၊ အဲဒီမိန်းမကြီးကို သေချာပြန်ကြည့်ပါဦး၊ ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ဒီမျက်နှာကြီးကို ငါကကြည်နူးစရာလား”

“ဘယ်သိနိုင်မလဲ၊ ဟိုက အသက်သာ ကြီးချင်ကြီးမယ်၊ ဆံပင်က တိုတိုကောက်ကောက်၊ မိတ်ကပ်ကအဖွေးသား၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားလိုက်တာလည်း နီရဲလို့ ၊ နင့်ဘက်လှည့်ကြည့် ပြုံးနေတာလည်း သွားသုံးဆယ့်ခြောက်ချောင်းလုံး မြင်ရတယ်”

“မြင်ရမှာ ပေါ့၊ ဒီလောက် သွားခေါနေတာကြီးကို၊ နင်ပြောတဲ့ ပြစ်ချက်တွေနဲ့ တင် အော်ဂလီဆန်စရာပါလား”

“အံမယ် သွားခေါနေတယ် ဟုတ်လား၊ နင်က အဲဒီမိန်းမကြီးကို သတိထားစိတ်ဝင်စားနေလို့ သူ့သွားခေါတာကို မြင်တာပေါ့၊ နင်တို့ ယော

ကျားတွေကလေ ဒီအရွယ် ဒီပုံစံမျိုးမှ မမ၊ မမနဲ့ ပြီတီတီ လုပ်ချင်ကြတာ မဟုတ်လား၊ ဟွန်း မသိရင်ခက်မယ်”

“ဟား ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ငါကတော့ ဘာမှ ကိုသ တိမထားမိတာ ပန်းမြတ်သော်တာရေ၊ စိတ်ကုန်တယ်၊ တကယ် ရေလည်ကျွတ်တယ်”

ဆံပင်တွေကို ဖွပ်စံလိုက်ပြီး စိတ်ကုန်သလို သူပြောတော့ ပန်းမြတ်သော်တာက ဆတ်ဆတ်ခါသွား၏။ ခါးကိုထောက်ကာ မျက်လုံးကြီးလည်း ပြူးနေသည် ။

“အောင်မယ် စိတ်ကုန်တယ်၊ ကျွတ်တယ်၊ ကျဲတယ် ဟုတ်လား၊ နင်က အဲမိန်းမကိုတွေ့တော့ ငါ့ကို ဒီလိုပြောပြီပေါ့ ဟုတ်လား အသစ်၊ နင်တို့ ယောက်ျားတွေကလေ ငါးစိမ်းမြင်ရင် ငါးကင်ပစ်ချင်တယ်၊ အိုင်တွေ့ရင်ခြေဆေးချင်တယ်၊ ရတောင်မရသေးဘူး ဖောက်ပြန်ချင်နေပြီ၊ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ဘယ်လိုစဉ်းစားရမလဲ၊ ပြောပါဦး”

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို စုလုံးထော်၍ ကက်ကက်လန်ရန်တွေ့နေသော ချစ်သူလေးကို သူ ဘယ်လိုစိတ်ဆိုးရမှန်းမသိအောင် ရယ်ချင်နေ၏။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ချောချောလှလှလေးဆို ထားပါတော့။ အခုတော့ အပျိုကြီးလားဆိုတာတောင် မသေချာသော မိန်းမကြီးနှင့်မှ ။

သူ ဘယ်လိုချော့ချော့ စိတ်ကောက်မပြေနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံးမှ ကြံရာမရဖြစ်ကာ အဲဒီမိန်းမကြီးကို ငါ သွားကြိုက်ရမလားဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်မှ

“လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်၊ နင့်ကို အသေသတ်ပစ်မယ်”တဲ့ ။ ပြီးစိစိဖြင့်နဖူးချင်းတိုက်ပြီး စိတ်ကောက် ပြေသွား၏။ တော်တော်မလွယ်တဲ့ ပန်းမြတ်သော်တာပါ။ တွေးကြည့်လျှင် အခုပင် ရယ်ချင် နေသေးသည် ။ ရုပ်ဆိုး

ဆိုး၊ အသက်ကြီးကြီးမိန်းမကြီးနှင့်တောင် သဝန်တိုနေသော ချစ်သူ
လေးကို မြတ်နိုးလို့ မဝနိုင်၊ ချစ်လို့ မဝနိုင်။

ဘယ်တော့မှ လက်တွဲမဖြုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့ တစ်သ
က်စာ ရည်ရွယ်ထားမိ၏။

လျင်လျင်မြန်မြန် စိတ်ကောက်တတ်သလို၊ ချော့ရတာလည်း သိပ်ခဲ
ခဲယဉ်းယဉ်းမဟုတ်။ တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့် နည်းနည်းလောက် ကျ
ပ်ပေးလိုက်ရင် အဆင်ပြေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုအကြောင်းတွေ ပြန်ပြော
ရင်းနဲ့ ရယ်စရာ၊ ပျော်စရာ၊ ကြည်နူးစရာလည်း ကောင်းခဲ့သည် ။

ထို့ကြောင့် ဒီကောင်မလေးကို သူ ဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်။ အဲဒါ
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပန်းမြတ်သော်တာကို သူ သိပ်ချစ်လို့ ။

*

အခန်း(၃)

“ဟား ဟား ဟား”

“ရယ်မနေနဲ့ ၊ အစုတ်ပလုတ်ကောင်၊ ငါ့ဟာငါ သဝန်တို့တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်သာ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ ကတိပေး၊ ငါဒီနေ့ ထူးမော်တို့ အိမ်က ဘုရားကိုးဆူကို ဖေဖေ မေမေတို့ နဲ့ လိုက်သွားမလို့ ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ အဲဒီကောင်က နင့်ကိုကျိတ်ကြံနေတာ သိရဲ့သားနဲ့ နင်ဘာဖြစ်လို့ လိုက်သွားမှာ လဲ၊ တာတာနော်၊ နင် အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့ ၊ ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်မှာ ”

“အမယ်လေးဟဲ့၊ သူ့အလှည့်ကျ သိတတ်လိုက်တာ၊ သူဟာသူ ကြိုက်ကြိုက်၊ မကြိုက်ကြိုက် လိုက်သွားတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ မကြိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

ပြုံးစိစိနှင့် တမင်မခံချင်အောင် ပြောနေမှန်း သိပါလျက်နှင့်၊ ကိုယ့်ရင်မှာ ကလိကလိနှင့် ဗြဲတစ်စဗျင်းတောင်း ဖြစ်နေသည် ။

အဲဒီထူးမော်ဆိုတဲ့ ကောင် ရည်းစားစာပေးဖူးတယ်ဆိုတာလည်း တာတာပြန်ပြောပြလို့ သိရတာပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းကလည်း ဒီထက်ပိုတဲ့ ဒေါသတွေနှင့် သူပေါက်ကွဲခဲ့ဖူးသည် ။ ခုလည်း

“နင် အဲဒီကောင်အိမ် လိုက်သွားရဲသွားကြည့်၊ နောက်မှ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့ ၊ နင့်အဖေအမေရှေ့လည်း ငါ့စွတ်ဆွဲခေါ်လာမှာ ပဲ၊ ပြီးရင် အဲဒီကောင်

ကိုလည်း ငါထိုးပစ်မှာ ”

“ဟား ဟား ဖြစ်နေတဲ့ ပုံကြီးက ရယ်ရတယ်ဟေ့၊ ဘီလူး သံပရာသီး စားတဲ့ ရုပ်၊ အီးမှန်ထားတဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့၊ အဲလိုပဲပေါ့ဟာ၊ နင်လည်း ငါ့ကိုချစ်လို့ သဝန်တိုတယ်၊ ငါလည်း နင့်ကိုချစ်လို့ သဝန်တိုတယ်၊ အတူတူချစ်ကြလို့ ပေါ့”

“ငါက ပိုပါတယ်ဟာ”

“အံ့မယ် ငါကလည်း ပိုတာပဲ”

မျက်ခုံးကိုပင့် မျက်လုံးချင်းဆုံကာ နဖူးချင်းတိုက်၍ ပြိုင်တူရယ်လိုက်မိကြသည်။ ။

ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆိုးဆိုး စိတ်ကောက်ကောက်၊ ခဏချင်း ပြေလည်သွားတတ်တာ နဖူးချင်းတိုက်၍ အချစ်သင်္ကေတကို ဖော်ကျူးတတ်ကြသည်။ ။ ဘယ်ချစ်သူစုံတွဲတွေ၊ ဘယ်လိုပြယုဂ်တွေနှင့် အသစ်အဆန်းတွေလုပ်လုပ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ နဖူးလေးတွေကို ခပ်နာနာ ဖိတိုက်ပြီး နာကျင်သွားတဲ့ နဖူးလေးကို ပွတ်သပ်ကာ ရယ်လိုက်ရတာကိုပဲ ကြည်နူးနေခဲ့ကြသည်။ ။

“အသစ် နင်အလုပ်လုပ်တော့မှာ ဆို၊ ဘယ်မှာ လုပ်မှာ လဲ”

“အဖေ ဒရိုင်ဘာလုပ်ခဲ့တဲ့ သူဌေးတွေ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေဆီမှာ ကားမောင်းဖို့ အဖေပြောပေးမယ် ပြောတာပဲ၊ ဖအေက ကုမ္ပဏီကအနားယူလို့၊ သူ့သားရဲ့ ဒရိုင်ဘာလုပ်ရမယ်ထင်တယ်၊ ငါနဲ့ တော့ သိပ်ကီးကိုက်မယ် မထင်ပါဘူး၊ အရမ်းမောက်မာတယ်၊ အဆင့်အတန်းခွဲ နှိမ့်ချတတ်တယ်တဲ့၊ ငါက ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့ တော့ တွေ့တော့မှာ ပဲ”

“နည်းနည်းတော့ သည်းခံရမှာ ပေါ့ဟာ၊ ကိုယ်က အလုပ်သမားပဲ၊ ဒါ

နဲ့ နင့်ညီမလေးရော ကျောင်းအပ်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း ငါအလုပ်ဝင်ပြီးမှ လစာကြိုယူပြီးအပ်ရမှာ ၊ အဖေ ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းတာနဲ့ ဆေးဖိုးကုန်သွားတယ်လေ၊ အိမ်မှာ က အပိုစုဆောင်းထားနိုင်တဲ့ ငွေမှ မရှိတာ၊ အဲဒါကြောင့် တခြားအလုပ်ကလည်း တန်းခနဲ မရနိုင်တာလို၊ အဲဒီအိမ်ကို အ လုပ်သွားတောင်းရမှာ သိပ်တော့ စိတ်မပါလှဘူး”

“သိပ်စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ ဟာ၊ လူကုန်ထံအသိုက်အဝန်းက ပညာတတ်တွေပဲ၊ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဆက်ဆံရေး မကျလောက်ပါဘူး”

“အေးပါ၊ အဲဒီလိုပဲ တွေးထားပါတယ်၊ နင်တို့ အိမ်ရော စီးပွားရေးအဆင်ပြေလား တာတာ”

“မပြေဘူးဟာ၊ ကုမ္ပဏီအပြိုင်တွေကို မယှဉ်နိုင်တော့ တဖြည်းဖြည်းနောက်ကျကျန်ခဲ့တဲ့ သဘောပေါ့၊ မေမေကလည်း ခုထိအသုံးအဖြုန်း မလျှော့ဘူး။ ဖေဖေအလုပ်လုပ်လို့ အဆင်မပြေတဲ့ အချိန်မှာ နည်းနည်းသိတတ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“နင့်အမေရဲ့ မိဘတွေက အရမ်းချမ်းသာခဲ့တာဆိုတော့ သူဘယ်တင်းတိမ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ မိဘလက်ထက်ကလိုပဲ သုံးချင်ဖြုန်းချင်မှာပေါ့”

“မိဘလက်ထက်က ရွှေထီးဆောင်းခဲ့တာကို မမျှော်ကိုးနဲ့ တော့ပေါ့၊ လက်တွေ့ဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အလျှော့အတင်းဆိုတာ ရှိရမှာ ပဲလေ၊ မမိုက်ပါဘူးဟာ၊ မေမေက နင့်ကို သံယောဇဉ်မဖြစ်လို့ ဆိုပြီး ပူညံပူညံအပြစ်ရှာနေတာပါပဲ၊ ဖေဖေကလည်း ဘာမှ သိပ်ဝင်မပြောပေမယ့် ကြိုက်ပုံမရဘူး၊ ကျောင်းမတက်ရသေးတော့ နင်နဲ့ တွေ့ဖို့ တောင်မှ မနည်းလှည့်ပတ်ထွက်နေရတယ်”

ညည်းညူသလို မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နေတော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ အမြဲတမ်း တက်ကြွလန်းဆန်းနေတတ်သော ချစ်သူလေးကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါ။ သူမလက်ဖဝါးလေးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကာ -

“ငါလည်း နင့်မိဘတွေ ကြည်ဖြူလာအောင် ကြိုးစားမှာ ပါကွာ”

“အဲဒါ ဆိုရင်တော့ နင်ချမ်းသာအောင် အရင်လုပ် အသစ်၊ ငါ့မိဘတွေက ငွေမက်တယ်၊ ငွေရှိမှ လူရာသွင်းချင်တာ”

“အေး၊ အေးပါကွာ”

ကတိစကားတွေ အဖျားခတ်ကာ တုန်ယင်ချည့်နဲ့ နေပါသည်။ ။ ပျက်ယွင်းချင်နေတဲ့ မျက်နှာကလည်း အလွယ်တကူ ပြန်ပြင်လို့ မရ။

ပန်းမြတ်သော်တာ ခေတ်သစ်ဆံပင်အဖျားလေးကို ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲကာ -

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မျက်နှာကြီးက၊ ခုချိန်မှာ ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့ ၊ နင်အလုပ်လုပ်တာ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပြီးမှ ငွေစု၊ ငါကျောင်းပြီးတဲ့ အချိန်မှာ နင့်ဘက်မှာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေရင် ငါကျေနပ်ပါပြီ၊ ငါဘာကိုမှ အကြီးကြီး မတောင့်တ မမက်မောပါဘူး၊ နင်နဲ့ အတူတူနေရရင် ငါ့ဘဝပြည့်စုံတယ်၊ ငါကျောင်းတက်နေတဲ့ အချိန်မှာ လည်း ငါ့အပေါ် သစ္စာရှိပေးပါနော်”

“အေးပါ တာတာရယ်၊ အဲဒီကိစ္စက ငါက စိုးရိမ်ရမှာ ပါ၊ နင်တို့ တက်ရတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ပဲ ဂုဏ်ဒြပ်အနိမ့်အမြင့် ပျားပိတုန်းတွေ နှင့်အနားမှာ ပျံ့ဝဲနိုင်တာလေ၊ ငါနင့်ကိုစိတ်မချဘူး တာတာ၊ ငါတို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ မပြည့်စုံခင် ဝေးနေရမှာ ရင်တွေပူတယ်”

“ငါ့ကိုကြည့်စမ်း၊ သေချာကြည့်စမ်း အသစ်၊ ငါ့တစ်သက်မှာ တစ်

ယောက်တည်း ချစ်ခဲ့တယ်၊ ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးကလည်း အဲဒီတစ်ယောက် တည်း အတွက်ပဲ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ သစ္စာတွေဆို ကတိတွေ ပေးထားကြတယ် လေ၊ ငါ့ဘက်ကစပြီး နင့်ကိုဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးအသစ်၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ သစ္စာတရားပဲ”

ငြိမ်သက်နေသော ခေတ်သစ်နဖူး စိတ်ပြေပျောက်ရန် ဇွတ်အတင်းဖိ တိုက်ပြီး ပြောနေ၏။ ထိုကပ်နေသော မျက်နှာလေးနှင့် သူ့မျက်နှာတစ်ဝိုက် ရိုက်ခတ်နေသော သူမနှာသီးဝမှ ခပ်မျှည်းမျှည်း လေလေးကြောင့် သူ့ရင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် ခါလာသည် ။

အသည်းတွေယားကာ အံ့ကြိတ်ပြီး တာတာနဖူးလေးကို ခပ်နာနာပြန်ဖိတိုက်ပစ်လိုက်၏။ နီရဲသွားသော နဖူးလေးကိုပွတ်ပြီး သူမရှုံ့မဲ့သွားတော့ သူဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်သည် ။

“အား အသစ် အစုတ်ပလုတ်၊ နဖူးကို အီစလံဝေသွားတာပဲ၊ အဲလိုနေစမ်းပါ အသစ်ရယ်၊ ငါနဲ့ တွေ့ရင် ပြုံးပြုံးလေးနေ၊ အရှုံးပေးတဲ့ စကားတွေ၊ ငါ့ကိုမယုံကြည်တဲ့ စကားတွေ ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့ ၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ဘယ်သူမှ ခွဲလို့ မရဘူး၊ ဘယ်လိုအကြောင်းတရားကမှ ငါတို့ နှစ်ယောက်သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်လို့ မရဘူး သိပြီလား”

“မပြည့်စုံတဲ့ သူကတော့ အမြဲတမ်း အားငယ်နေတာပေါ့ဟာ၊ ကျန်တာကို ငါခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်၊ နင်နဲ့ ခွဲရမှာ တစ်ခုပဲ ငါကြောက်တာ”

“ငါတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ နာကြည်းစရာတွေ ရှာမတွေ့သရွေ့ ငါတို့ မခွဲရနိုင်ပါဘူးဟာ၊ နားလည်မှုရှိနေတဲ့ အတွက်လည်း ဘယ်တော့မှ နာကြည်းစရာဆိုတာလည်း ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင့်ကို သဝန်တို့တာကလွဲရင် အပြစ်မမြင်ရက်အောင် ငါနင့်ကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်”

“တာတာရယ်”

ဟု တိုးတိုးလေး ညည်းညူကာ ထွေးဖက်မိတော့ အလိုက်သင့်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ မှီနွဲ့ကျလာ၏။ ဆံနွယ်တွေကိုသာသာဖွဖွ နမ်းမွှေးမိသည် နှင့် မျက်လုံးလေးလှန်ကာ မော့ကြည့်လေသည် ။

“ရမ္မက်ဆန္ဒ မပါဘူးလေ၊ ရိုးရိုးသားသားပဲ နမ်းလိုက်တာ”

“ဘယ်သူက ဘာပြောနေလို့လဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ရွံရှာသလို ကြည့်နေတာလားလို့ ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လျှောက်တွေးနေ”

“အဲဒါဆို တိတိကျကျပဲ နမ်းလိုက်မယ်”

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ဖိကပ်နမ်းဖို့ ပြင်လိုက်သည် နှင့် ရင်ခွင်မှ ဇွတ်အတင်းရုန်းထွက်ကာ သူ့မျက်နှာကြီးကို တွန်းထားလေသည် ။

“အာ အသစ်နော်၊ သနားလို့ လိုက်လျောတာကို အခွင့်အရေးယူဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ၊ မချစ်တော့ဘဲ နေလိုက်မှာ ”

“အဲဒါဆိုရင် အနမ်းခံမယ့် ကောင်မလေးကို သွားကြိုက်မယ်”

စပ်ဖြဖြသူ့မျက်နှာကို မျက်စောင်းတဝင့်ဝင့် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ဖြင့် ပါးလေး ထိုးပေးသည် ။

နည်းနည်းပဲ နမ်းတဲ့ ။